

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. Сливен, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20222200500321 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

*Образувано е по въззивна жалба против първоинстанционно решение № 110/13.06.2022г. по гр.д. № 971/21г. на НзРС, с което е **осъден** на основание чл. 45 от ЗЗД, вр. чл. 86 от ЗЗД Т. П. Т., с ЕГН ***** от гр. ***, да заплати на Т. И. Т., с ЕГН ***** от гр. *** сумата 1 250 лв., представляваща имуществени вреди, заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва от 30.04.2019г. до окончателното изплащане и са **отхвърлени** като неоснователни и недоказани предявените от Т. И. Т. против Т. П. Т. Т. П. Т. искове до общия им пълен размер от 14 297, 57 лв, както следва: за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане - над присъдената сума от 1 250 лв. до пълния предявен размер от 2 540 лв.; за заплащане на обезщетение за претърпени пропуснати ползи от непозволено увреждане, представляващи годишна печалба от земеделска дейност - в общ размер от 11 757, 57 лв., претендирани за периода от 2019г. до завеждане на исковата молба на 31.08.2021г; и за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане – в размер на 5000 лв., и са присъдени държавна такса и съразмерни разноски на страните.*

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство.

Въззивникът обжалва **частично** първоинстанционното решение, в отхвърлителните му части, като твърди, че в тях то е незаконосъобразно и неправилно, постановено при нарушаване на съдопроизводствените правила и при несъответствие с материалноправните норми, относими към спора. Заявява, че по отношение на имуществените вреди неправилно съдът е приел, че дисковата брана е единствената отчуждена и невърната вещь, това не кореспондира със събрените писмени и гласни доказателства. Счита, че е необосновано заключението на съда, че въззивникът разполага с друга селскостопанска техника, достатъчна за упражняване на селскостопанска дейност. Свидетелските показания опровергавали този извод. Прави анализ на показанията на свидетелите и твърди, че посредством тях е доказано, че двата култиватора не са върнати, че въззивникът поради това не е могъл да продължи да упражнява земеделската си дейност и вследствие на незаконно отнетите му вещи, е претърпял загуби и под формата на пропуснати ползи от неполучаване на печалба като земеделски производител. Въззивникът твърди още, че са налице писмени доказателства за тези доходи, а съдът неправилно е счел, че сумите следвало да се искат след приспадане на данък, и не било прецизирано относно доходите за 2017г., 2018г. и 2019г. какви са били конкретните условия и средните доходи по култури, още повече, че такива указания не му били давани. Съдът е следвало, като установи от ГДД за тези години доходите му, евентуално да приспадне получените доходи от рента на земята в размер на 333 лв. за година. Също така въззивникът се оплаква, че неправилно е отхвърлен и искът му за претърпени немуществени вреди – доказано е с писмени и гласни доказателствени средства влошаването на здравословното му състояние в резултат на неправомерното отнемане на вещите и оставането му без селскостопанска техника. Съдът неправилно е интерпретирал фактите и не е приел като писмено доказателство представен медицински документ от психиатричен кабинет от 24.03.2022г. и амбулаторен лист от същата дата. Също така неоснователно първостепенният съд не е взел предвид, че бащата на ищеца е починал от мъка от стореното от ответника, за което били представени медицински доказателства. Развива детайлни съображения по повод основателността на всяка от претенциите.

В обобщение въззивникът моли въззивния съд да отмени като

неправилно и незаконосъобразно атакуваното решение в обжалваните отхвърлителни части и постанови ново, с което уважи изцяло исковете му, заедно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху сумите от 30.04.2019г. дооконча телното изплащане. Не е заявена претенция за разноски.

Във въззивната жалба е направено ново доказателствено искане за допускане събиране на писмени доказателствени средства от въззивната инстанция – медицински документ от Психиатричен кабинет № 140/24.03.2022г. и амбулаторен лист от същата дата. С определение в з.с.з. съдът, при условията на чл. 266 ал. 3 от ГПК, е уважил искането и е събрал представените документи като писмени доказателствени средства.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала писмен отговор, с който оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна и иска потвърждаване на обжалваното решение в атакуваните части, като правилни и законосъобразни. Развива доводи, с които последователно оборва всички релевирани с въззивната жалба оплаквания, заявява, че съдът правилно е ценил и анализирал събраните доказателства и е достигнал до извод за неоснователност на претенциите. Счита, че атакуваното решение е постановено при спазване на процесуалните и материалните разпореби и моли то да бъде потвърдено, а въззивната жалба – оставена без уважение. Претендира разноски за тази инстанция.

Няма направени нови доказателствени или други процесуални искания за въззивната фаза на производството.

В с.з., въззивникът, редовно призован, не се явява, за него се явява процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа жалбата и оспорва отговора, моли атакуваното решение да бъде отменено в обжалваната отхвърлителна част и вместо това бъде постановено ново, с което исковете бъдат уважени, претендира разноски, представя списък.

В с.з. въззиваемият, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че и обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед частичния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните доказателства, намира, че обжалваното решение е частично неправилно.

Въззивният състав намира, че фактическите констатации на първостепенния съд, така, както са изложени от фактологична гледна точка, са обективни, пълни и намират подкрепа в доказателствения материал, поради което и съгл. чл. 272 от ГПК ги въвежда по подразбиране.

Предявени са три главни иска с предмет – обезщетение за вреди в резултат на деликт.

Между страните не е спорно обстоятелството за наличието на деликт – престъпление по чл. 323 ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК, извършено от ответника на неустановена дата през м. април 2019г., изразяващо се в разпореждане като със свои с чужди /на ищеца/ движими вещи – употребявана дискова брана на стойност 1 250 лв., употребяван окопен култиватор на стойност 930 лв. и употребяван култиватор за слята повърхност на стойност 340 лв. /общо – 2 540 лв./ Безспорно е и това, че по силата на споразумение от 17.08.2021г. по похд № 186/21г. на НзРС между прокурора и подсъдимия, страните са се съгласили, че подсъдимият – ответник в настоящото производство, е виновен за описаното деяние и са се съгласили за налагането на конкретни наказания.

Така въпросите относно наличието на деликт, като правопоразждащ факт, няма да бъдат обсъждани от въззивната инстанция.

Точките на противопоставяне между страните са единствено относно вида и размера на вредите, подлежащи на обезщетяване.

По отношение на първите обективно съединени иски по чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на загуби, вследствие на непозволено увреждане и обезщетение за забава в размер на законовата лихва:

Ищецът следва да докаже причинната връзка между претърпяната вреда и противоправното поведение и доколкото в случая предметът на

престъплението са именно вещите, чиято стойност се претендира, то такава връзка е налице. Искане се обезщетяване на претърпяната загуба, която реално, ефективно е намалила имуществото на ищеца към момента на деянието. След като ответникът се е разпоредил противоправно с вещите като със свои, той дължи или връщането им, или стойността им.

Първоинстанционният съд е приел, че се дължи обезщетение само за първата вещь – дискова брана, на стойност 1 250 лв., която сума само е присъдил. Отхвърлил е претенциите за другите две вещи с мотив, че те се намирили пред къщата/двора на ответникът, ищецът е могъл да си ги вземе, но не е сторил това.

Настоящият въззивен състав не споделя това виждане. Задължението за обезщетение на вредата – чрез връщане на вещи или чрез изплащане на равностойността ѝ, понеже произлиза от деликт, е „носимо“, а не „търсимо“ – тоест – се дължи от делинквента без покана. Това означава, че ответникът е имал задължението или да предаде вещите, или да заплати стойността им лично или по сметка на ищеца.

Той не е сторил това, а от свидетелските показания се установява, че те са повредени и негодни, поради което следва да бъде осъден да заплати стойността им такава, каквато е била към момента на деянието и установена в наказателното производство, както се и претендира от ищеца – в размер на 950 лв. за първата и 340 лв. за втората, заедно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва от най-късната възможна дата /съгласно споразумението/ на увреждането – 30.04.2019г., до окончателното изплащане.

В отхвърлителната част по отношение на исковете по чл. 45 от ЗЗД за обезщетяване на вреди под формата на претърпени загуби и чл. 86 от ЗЗД, решението на първоинстанционния съд е неправилно и следва да бъде отменено, като въззивният съд следва постанови ново решение, с което уважи исковете както е посочено по-горе.

По отношение на вторите обективно съединени искове по чл. 51 ал. 1 вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, вследствие на непозволено увреждане и обезщетение за забава в размер на законовата лихва:

Когато източник на облигационното отношение е непозволено увреждане, правната норма на чл. 51 предвижда, че на обезщетяване подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, което включва и пропуснатите ползи. Разликата с вредата под формата на загуба е, че не е намалено наличното имущество на увредения, а е осуетено увеличението на имуществото му, което би настъпило, ако не беше извършен деликтът.

Тук обаче също важи принципът на доказване, както и при претърпените загуби - законът не въвежда презумпция за вреда и в частност за пропуснатата полза. Както деянието, така и вредите и причинната връзка между тях се доказват от ищеца. Само вината се предполага до доказване на противното. Поради това, както е и възложена от решаващия съд, доказателствената тежест лежи на ищеца – той следва да докаже пропуснатата полза и причинната ѝ връзка с противоправното деяние на ответника.

Ищецът твърди, че пропуснатата му полза се изразява в неполучаване на доход от земеделска дейност от 2019г. до предявяването на иска на 31.08.2021г.

На първо място пропуснатата полза като вид вреда е обективно съществуващ факт, обективен елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане, затова и на обезщетение не подлежат обстоятелства, които са плод на индивидуалното съзнание. Тоест, дали пострадалият от деликт е щял да придобие дохода, който е осуетен от деликта, не е предполагаем и хипотетичен въпрос, а е въпрос на съществуване или несъществуване на обективни факти в действителността, които подлежат на доказване от ищеца. Пропуснатата полза е обективна категория и трябва да се докажат фактите и обстоятелствата, от които произтича реалната осъществимост на ползата, т.е. на печалбата. Пропуснатата полза е винаги конкретна величина и подлежи на доказване, а не на предположение, с това уточнение, че тя не е положителен факт и затова не е предмет на пряко доказване. На такова подлежат действително съществуващите факти и състояния, породили възможността за придобиване на доход, чието осуетяване е резултат на деликта. Следва да се посочи и че щом

пропуснатата полза произтича от пропуснатата чиста печалба, на обезщетяване подлежи чистият доход.

В светлината на тези постановки, ангажираните от ищеца доказателствени средства не създават у съда пълното убеждение, че в резултат от деликта, чийто автор е ответникът, той е пропуснал да получи доходи от земеделска дейност след 2019г. до предявяването на иска в размер, равен на сбора от облагаемия му доход за 2017г., 2018г. и 2019г.

Неправомерното разпореждане с движими вещи на ищеца от страна на ответника е станало през м. април 2019г. Ищецът е представил е документ, че е бил регистриран като земеделски производител до 01.10.2019г. Установено е, че трите процесни вещи – брана – 1250 лв. и култиватори – 950лв. и 340 лв., представляват част от инвентар, служещ за обработване на земеделска земя. От свидетелските показания се установява, че освен тях, ищецът е притежавал трактор, плуг, сеялка, ремарке, комбайн и други машини, с които е обработвал своя наследствена земя, както и на други лица /напр. Й. Т., негов братовчед, на П. Т., братовчедка/. Земите, съгласно справка от МЗХГ, са били с обща площ 12.6629 ха, културите – пшеница, слънчоглед, лозя, ливади и пасища. От представените ГДД се установява размерът на облагаемия му доход от стопанска дейност, както следва: за 2017г. – 4063, 52 лв., за 2018г. – 4 222, 47 лв. и за 2019г. – 3471, 58 лв. След 2019г. ищецът дал под наем/аренда наследствените земи, съсобствени с двете му сестри, като цялата годишна рента била 1000лв., по негови признания, без да има писмени доказателства за тези факти.

От тези факти не може да се изведе еднозначно и категорично заключение, че неосъществяването на земеделска дейност е пряка последица от разпореждането с трите вещи – брана и два култиватора, от страна на ответника. Ищецът е разполагал с достатъчно основен инвентар – трактор, плуг, комбайн, ремарке, а браната и култиваторите, като помощен инвентар и заместими вещи, са били заменяеми. Установените доходи от стопанската дейност на ищеца му осигуряват възможност да си набави необходимото за осъществяването ѝ, с оглед посочените стойности, но той не го е сторил. Прекратил е регистрацията си от 01.10.2019г. и от същата година обработваните наследствени земи /около 100дка/ са дадени

под аренда. Единствено свидетелката Т., сестра на ищеца, твърди, че той бил принуден да даде общата им земята под аренда, поради отнемането на селскостопанските машини, но с оглед близката родствена връзка съдът не може да даде вяра на тези показания, доколкото не се подкрепят от останалите гласни доказателства.

Причината за преустановяване на стопанската дейност на ищеца не може да бъде свързана точно и само с действията на ответника, не се доказва, че липсата на трите вещи пренятства напълно, изцяло и занапред земеделската му работа, нито пък, че без тях такава изобищо не може да върши. Не може да се изключи по никакъв начин /с оглед неуспешно проведеното главно доказване/ като причина за спиране на регистрацията именно възможността за отдаване на земята под аренда и получаване на рента.

Също така следва да се посочи и, че тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В този смисъл – предположението, че ищецът би продължил и до настоящия момент да осъществява стопанска дейност и да получава доходи, съизмерими с тези от 5 години назад, е произволно и недоказано. Липсва елементът „сигурност“, тъй като е невъзможно да се предвиди безусловно за дълъг период напред дали ищецът би упражнявал стопанска дейност, която неизменно ще увеличава имуществото му. Освен това претендираният от ищеца размер не почива на никакви реални и обективни обстоятелства – той е определил стойност на твърдяната вреда, обхващаща периода от 2019г. до предявяване на иска на 31.08.2021г. като сбор от облагаемия му доход за 2017г., 2018г. и 2019г. по ГДД.

Предвид казаното, главният иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, както и допълнителният за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на увреждането, са изцяло неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

В тази част въззивната жалба е неоснователна и не следва да се уважава. Атакуваното решение следва да се потвърди в тази му

отхвърлителна част, като **правилно**.

По отношение на третите обективно съединени искове по чл. 52 вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди под формата на страдания, вследствие на непозволено увреждане и обезщетение за забава в размер на законовата лихва:

Казаното по-горе относно предпоставките за уважаване на претенция за обезщетение от вреди в резултат на непозволено увреждане, важи и тук.

Неимуществените вреди и причинната връзка между тях и деликта, се доказват от ищеца.

Като неимуществени вреди той определя оставането си без работа, болезнени изживявания от отнемането на вещите, твърди, че оттогава е започнал да вдига кръвно налягане, имал тежко разочарование от поведението на ответника като негов роднина и се терзал от недостойната му постъпка. Освен това баща му, от мъка, че племенникът му причинява такива големи неприятности на сина му, се разболял от рак и починал. Оценява тези вреди на 5000лв.

Относно твърдяните като появили се вследствие на деликта здравословни проблеми, свързани с повишаване на кръвното налягане съдът не може да приеме за достоверни свидетелските показания, тъй като по тези въпроси са необходими специални познания. Единственото писмено доказателство в тази насока – информация от д-р Т., сочи, че за периода 2017г. – 2022г. има регистрирани два прегледа - ищецът е бил имунизиран на 21.10.2020г., а на 19.04.2022г. е насочен за консултация с кардиолог поради оплакване от повишено кръвно налягане, главоболие, безсъние, която не е проведена, поради липса на здравни осигуровки. От амбулаторния лист е видно, че при прегледа е констатирано добро общо състояние, дишане без особености, ритмична сърдечна дейност, ясни тонове, неболезнен корем. От новосъбраните доказателства за извършен преглед в психиатричен кабинет на 24.03.2022г. се констатира, че ищецът е заявил оплаквания за главоболие, безсъние, кошмари, напрегнатост и потиснатост, а обективният статус показва че неврологичното му състояние е без огнищна невр. с-ка, психочно-психомоторно – напрегнат, контактен, ориентиран всестранно, емоционално – лабилен на дистимен фон на настроението, памет и интелект – в норма.

Така от тези документи също не може да се приеме за категорично доказано, че вследствие на деликта се е влошило здравословното състояние. Първото документирано оплакване от повишено кръвно налягане е на 19.04.2022г. – след предявяване на иска, а амбулаторният преглед е установил добро общо състояние. Оплакванията, споделени на психиатричния преглед, също извършен през 2022г., ако се приемат за обективно потвърдени, също не могат да отнесат причината за състоянието на ищеца към м. април 2019г. и да проведат несъмнена връзка с деянието на ответника.

В хода на производството е установено, че с влязла в сила на 19.10.2021г. присъда ищецът е признат за виновен в това, че на 18.04.2019г. по непредпазливост е причинил на Т. П. Т. /ответник в настоящото производство и негов братовчед/ средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на гръден преилен, трайно затрудняващо движението на тялото, представляващо престъпление по чл. 192 ал. 2 вр. ал. 1 от НК. От мотивите на присъдата е видно, че причината за побоя е била разпореждането със земеделския инвентар, описан по-горе, от страна на пострадалия и продажбата на дисковата брана, парите от която той предложил да разделят.

В светлината на този факт и с оглед свидетелските показания, които в тази част се припокриват, се установява, че отношенията между страните са били обтегнати и крайно изострени. Негативни изживявания на ищеца обаче, произтичащи само и единствено от неправомерното деяние на ответника, не могат да се изолират. Точно обратното – емоционалното състояние на гняв, разочарование и възмущение на ищеца е сублимирало в негов противоправен акт - нанасяне на побой и причиняване на средна телесна повреда на ответника. От този момент нататък, със започването на досъдебно производство и хода на съдебното такова, приключило едва на 19.10.2021г., е напълно закономерно и подчинено на житейската логика и опитните правила, заключението, че стресовите изживявания и душевните страдания на ищеца нямат като еднозначен и единствен източник процесния деликт.

По отношение на твърдението за претърпени неимуществени вреди от това, че баща му се разболял от рак и починал от мъка, заради отнетите

вещи, следва да се посочи, че, видно от представените медицински документи, бащата на ищеца е бил в тежко здравословно състояние, свързано със стар инфаркт на миокарда, в медицинското свидетелство именно това е посочено като причина за смъртта му през м. юли 2019г. и липсва въобще индиция, че тя е настъпила като пряка и непосредствена последица от деянието на ответника. Но дори да се приеме обратното – то страданията, като резултат от този деликт са претърпени от бащата на ищеца /като евентуалното им обезщетяване би било по друг ред/, а страданията на ищеца са вследствие от смъртта на баща му. Деликтната отговорност на ответника спрямо ищеца не може да е опосредена, доколкото претърпяната от него неимуществена вреда произтича пряко от друг факт.

Поради това и тази претенция за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди под формата на душевни болки, страдания, емоционален дискомфорт и влошено здравословно състояние, както и допълнителният за заплащане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва от датата на увреждането, са изцяло неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

И в тази част въззивната жалба е неоснователна и не следва да се уважава. Атакуваното решение следва да се потвърди и в тази му отхвърлителна част, като **правилно**.

В необжалваната уважителна част решението е влязло в сила.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски за първоинстанционното производство следва да се преразпредели, като ответникът следва да доплати на ищеца разноски в размер на още 40, 11 лв. и д.т. по сметка на съда в размер на още 51, 60 лв., а тъй като ищецът му дължи разноски в размер на 981, 26 лв., решението следва да се отмени по отношение на присъдените на ответника разноски за 75, 53 лв. над тази сума.

За тази инстанция, с оглед частичното уважаване на въззивната жалба, въззиваемият следва да заплати съразмерно разноски на въззивника в размер на 46, 19 лв., а по сметка на съда – 25, 80 лв. д.т.

Въззиваемият е претендирал разноски за тази инстанция, съразмерно на отхвърлената част от жалбата, но не е представил доказателства за

действително направени такива и разноси не следва да му се присъждат.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ първоинстанционно решение № 110/13.06.2022г. по гр.д. № 971/21г. на НЗРС В ЧАСТТА, с която е отхвърлен като неоснователен предявеният от Т. И. Т., с ЕГН ***** от гр. *** против Т. П. Т., с ЕГН ***** от гр. **, иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от деликт - **за сумата над 1 250 лв. до 2 540 лв.**, както и в частта относно разноските, присъдени на Т. П. Т. за **сумата над 981, 26 лв.**, като **НЕПРАВИЛНО** и **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** и **вместо това**

П О С Т А Н О В Я В А :

ОСЪЖДА Т. П. Т., с ЕГН ***** от гр. *** **да заплати** на Т. И. Т., с ЕГН ***** от гр. ***

- на основание чл. 45 от ЗЗД, вр. чл. 51 пр. 1 от ЗЗД обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на загуба, настъпили в резултатна противоправното поведение на Т. П. Т. - престъпление по чл. 323 ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК, извършено от ответника на неустановена дата през м. април 2019г., изразяващо се в разпореждане като със свои с чужди /на ищеца/ движими вещи, в размер на 950 лв., представляващи стойността на употребяван окопен култиватор и 340 лв., представляващи стойността на употребяван култиватор за слята повърхност и

- на основание чл. 86 от ЗЗД обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху присъдените суми от 30.04.2019г. до окончателното изплащане

- разноси за първоинстанционното производство, съразмерно на уважената част от исковите, в размер на още 40, 11лв.

ОСЪЖДА Т. П. Т., с ЕГН ***** от гр. *** да заплати по сметка на съдебната власт д.т. за първоинстанционното производство в размер на още 51, 60 лв.

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно решение № 110/13.06.2022г. по гр.д. № 971/21г. на НЗРС в останалите обжалвани части, като ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА Т. П. Т. да заплати на Т. И. Т. направените разноси за въззивното производство съразмерно на уважената част от въззивната жалба в размер на 46, 19 лв., а по сметка на СлОС – държавна такса в размер на 25, 80 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____